

Жак Жаб'є

Для всіх вікових груп

Професії майбутнього / професії, які ніколи не замінить робот / зникомі професії

1. Чумацький шлях

— Дивися, Васильку, бачиш — онде Великий Віз. Це сузір'я здавна відоме людям, його ще називають Велика Ведмедиця. Саме так його називав Гомер в Одиссеї. Пам'ятаєш про Одиссея? Ми читали.

Онук кивнув.

— Діду, а що он то за зірка?

— Це планета, онучку, дуже примхлива. — Степан Никонорович Чумак скуйовдив Василькові чуба. — Як твоя бабуся, — додав і тихо усміхнувся у вуса.

— І що, вона називається так само, як бабуся? — здивувався малий.

— Майже, — ще дужче усміхнувся дідусь. — Вона називається Венера. Колись я так само кликав твою бабуся.

— А чому зараз не кличеш?

— Зараз? — Степан Никонорович на мить замислився. — Зараз вона полагіднішала, потеплішала, стала як Сонце. Сонечко моє.

Дідусь обійняв онучка. Василько з розумінням кивав головою.

— А що то за така пляма із зірок, схожа на космічну дорогу?

— А то, — дідусь розплився в усмішці, ніби очікуючи цього запитання, — то, Васильку, й справді дорога, тільки не космічна, а цілком собі навіть земна.

— Як так? — здивувався допитливий хлопчик.

— А ось так. Колись нею твої далекі предки ходили у Крим по сіль, — розпочав Степан Никонорович здалека.

— Хіба ж не легше було купити сіль у супермаркеті? — здивувався Василько. — Я бачив там сіль, — швидко додав і запишався.

— Може, і легше, та хтось же ж мусить ту сіль у супермаркет привезти?!

Василько почував потилицю.

— Та й раніше не було ніяких супермаркетів, — продовжив дідусь, — раніше все купувалося і продавалося на ярмарках, а возилося туди кіньми або волами, запряженими у вози. Було на тих ярмарках усе, чого душа забажає. Найбільше цінували сіль, бо без неї й борщ несмачний!

Онук зі знанням справи закивав.

— Отож сіль возили з Криму чумаки, а дорогу їм вказували он ті зірки, що так на них і казано — Чумацький шлях! — завершив Степан Чумак.

— Дідусю, дідусю, а ти також сіль возив Чумацьким шляхом?

Степан Никонорович розсміявся.

— Бачить Бог, я не такий старий, хоч і сивий. Ні, Васильку, я не возив, бо ця професія, чумакування, зникла до мого народження. Може, хіба мій дід її застав хлопцем...

— Як так? — спантеличено вигукнув хлопець. — Людям що, сіль більше не потрібна?...

— Потрібна, потрібна сіль, та возять її вже не волами. Коли з'явилась у наших краях залізниця, чумаки з волами їй програли.

— То наша родина Чумаків уже теж непотрібна? — обурився малий. — Це несправедливо!

— Може, й несправедливо, — усміхнувся дідусь. — Але родина таки потрібна, бо ж ти можеш опанувати будь-яку іншу важливу професію, можеш стати інженером-будівельником, як твій тато, й будувати мости через Дніпро, або ж астрофізиком, як я, й досліджувати незвіданий космос. Хтозна, може, твоє відкриття дозволить подорожувати до зірок!

— Хлопці, чом не спите? — визирнула на ганок бабусина голова. — Давайте, мерщій у ліжко, чого ти, Степане, онукові спати не даєш...

— О, Венера іскриться, — вказав дідусь на яскраву цятку на небі й підморгнув малому. Обидва Чумаки гучно розсміялись.